

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Den forladte Dido, efter Virgil.

Oversat, og udgivet som

Indbhydelse til den offentlige Examens

ved Nykøbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg,

Adjunct.

København.

Trykt hos Directeur Jens Hestrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1830.

Doktor af filosofie och teologien
Ole Blaafeldt.

Den forladte Dido.

Paa Flugten fra Troia er Æneas af Storm blevet opkastet til Carthago. Bel modtaget af Dido, har han fortalt hende om Troias Ødelæggelse og sine Omflakninger hvortil det følgende slutter sig.

Den forladte Dido.

Saaret er Dido forlængst af tung og tærende Længsel,
Silen i Hiertet hun bær', og Silden ulmer i Blodet.
Jæltens herlige Mod, og Folkets tappre Bedrifter
væve for Tænken endnu, i Barmen flammer hans Billed,
yde hans Ord, og Længslen bortskæmmer den qvægende
Slummer.

Næste Morgens Skier sig bredde trindt omkring Jorden,
ugtige Taage veeg for Auroras blussende Rodme,
da for den elskede Søster stod den saarede Dido:
Inna! ikke ieg har den hele udslagene Mat havt
Sovn i mit Øie. Hvad er det dog for en Giest, som vi huse!
Hvilket Nasyn! hvor hvælver hans Bryst sig! hvor glindse
hans Vaaben!

Neget maatte ieg seile, hvis ei han fra Guderne stammer.
Lavbaaren Mand gaaer Feighed ved Siden; men han! hvilke
Kampe,
wad Gienvordighed, har han ei stridt og modig bestaaet!
Bar min Beslutning ej taget, og havde ieg ikke forlovet,
ildrig ved Egteskabs Baand at binde mig mere paa Jorden,
iden min første Gemal blev reven bort fra min Side;
Frækked' mig ei den blotte Tænke om Brud og om Brudgom

var ieg svag nok maastee til denne Haanden at række.
 Anna, gierne jeg tilstaaer, at efter Sichæuses Braddsd
 efterat Brodermordet fordrev mig fra Fædrenes Hjemstavn
 rorte ingen mit Sind, og fængslede ingen mit syge
 Hjerte, som han. I Bryset den gamle Flamme ieg foler
 Men for sluge mig Jorden, og skule mig dybt i dens Indvold
 for staa Himmelens Lynn mig, Nat omskylle mit Die,
 forend jeg krænker dig, Blusærdighed, eller dit Lovbud
 Han, som jeg forst med min Haand hengav mit elskende Hjerte
 Han skal beholde det end, det skal folge ham tro selv i Graven
 Saa hun talte, og Taarerne ruslede ned over Barmen.

Anna svarer: O Søster, hvem meer ieg elsker end Lyset
 skal da dit unge Liv hentæres i Sorg uden Mage?
 Lægger Venus dig ei, og Tanken om blomstrende Sonner
 Troer du, den dodes Afske og Aland bekymrer sig derom?
 Det lar ieg gaa: mens Hjertet var sygt, og ingen det rorte
 hverken her, eller hist i Tyrus, at du forsmaad'
 Garbas og alle de andre, dybt fra Africas Indland;
 men hvi strider du nu mod hvad der sig rører i Hjertet?
 Minder dig ikke ihu, paa hvilke Ryster du bygger:
 Her er Gætuliens Folk, som aldrig Vaaben betvunge,
 Der er den vilde Numid, og der det uvenlige Syrtis,
 Hist den brændende Ørk og vidt omstreifende Barcer.
 Hvad skal ieg tale om Tyrus og om de Krige, din Brode
 truer dig med?

Nei ved Gudernes Gunst og Junos fornemmelig
 troer ieg,

oge Skibene denne Kaas, da de dreve for Binden.
 Hvor vil ei voxe din By, din Magt ei stige ved saadant
 kolt Parti! Maar Teucrerne staar og stride med os, hvor
 joit vil ei stige da den puniske Magt og vor Hæder!
 Unraab du blot Gudernes Gunst, bring sittigen Offre;
 Se din Giest tilgode, og giv ham Grund til at tove:
 Ig ham, at Kulden er haard paa Havet, og vardig Orion,
 Planken svag, og at Beir og So er ikke at tro paa.
 Saaledes talede hun, og Luen slog brat ud i Flamme,
 Haab sik den twivlende Viv, og bluedes ikke ved Haabet.

Først gaa de nu til Templerne hen, og øster ved Offre
 Gunst af Guderne. Udvigte Faar de bringe, som Skit er,
 eet til Samfund=ordnende Ceres, eet til Apollo, og eet til
 Bacchus; men fremfor alle til Juno, som Egteskab raader.
 Selv ta'r hun Offerstaalen i Haand, den yndige Dido,
 holder den ud mellem krumme Horn paa den glindsende Ovie;
 eller hun gaaer for Gudernes Asyn at ordne paa Ultret
 Dagens Offer, og speider med Engstelse Indvoldens Varsel.
 Daarlige Præstefolk! hvad hielpe Offre og Bonner?
 rase maa hun io dog, thi Flammen tærer forinden
 Marven, og stedse springer paa my op Saaret i Brysset.
 Stakkels Dido! med flammende Barm hun streifer igennem
 Byen forvildet, Hinden lig, usforvarende truffet
 i den cretiske Lund af flygtige Spyd, som Hyrden
 git og legede med, og tænkte ei længere paa da
 det ham var sloiet af Haand: den flyer giennem Skove og
 Bierge,

stedse med Røret, Dødens Bud, i den saarede Side.
 Nu hun gaaer ved Eneas' Side igennem Carthago,
 viser med Pral den sidoniske Magt og de stigende Mure,
 leder en Samtale ind, og standser bedst som hun taler.
 Nu, naar Dagen er endt, de festlig opdækkede Borde
 Giesten kalde, og rasende atter hun ønsker at høre
 Iliums Kamp, og henger igien ved Fortællerens Læber.
 Har man saa reist sig, og veylende Maanes Næ er neddalei
 bag Horizonten, til Sovn de synkende Stierner indbyde:
 vaager hun ene i tomme Borg; paa forladte Sæde
 læster hun sig, og hører kun ham, og seer kun den fierne:
 eller beholder hos sig, ved sin Barm, den lille Julius,
 Faderens Billed, for saa om muligt at dulme sin Elskov.
 Nu gaa begyndte Taarne istaa, nu øves ei Vaaben,
 Havn anlægges ei meer, og beskyttende Værn imod Krigen,
 Arbeidet standser og staarer, og Murenes truende Masser
 hæve sig kneisende ei med stolte Værker mod Himlen.

Aldrig saa snart har Zeus' Gemalinde bemærket, at Dide
 ængstes af Elskovens Oval, og i Ovalen ei ændser sit Rygte,
 for til Venus Saturnia gaaer, og taler saalunde:
 Jo et fortresseligt Lov og herlige Palmer J vinde,
 du og din Son, et heit og udodeligt Minde, ved Klegten,
 hvormed J Guddomme to forlokked een dodelig Qvinde!
 Ikke undgaaer det mit Blif, at du min By kun har frygtet,
 og at du ei har Freden troet i det hoie Carthago.
 Men naar faaer Tingen en Ende, hvorför skal vi længere
 friges.

Hellere slutte vi evig Fred, og sætte for Freden
 Hymens Seidl. Du har, hvad med al din Hug du har onsket,
 Dido brænder, til Venets Marv gaaer Elsbovens Lue.
 Lad os da dette Folk foreenet styre, med lige
 Magt og Myndighed: Hun gaa ind til den frygiske Mand, og
 dig hun bringe som Morgenstien! de tyriske Mure!

Hende Hun mærkede strax, at hun svigfuld kun havde
 talt saa,
 for at drage fra Latium bort til Libyen (Sceptret)
 svarede Venus saa: Hvo var vel saa reent fra Sandser,
 saadant at nægte dig, og hellere kaare at friges?
 Blot at nu ogsaa den Pagt, du nævnte, maa krones af Lykken!
 Men ieg frygter for Skiebnens Bud, og om Zeus vil tillade,
 at troianske Mænd har By tilsammen med Tyrer,
 give sit Samtykke til, at de foreenes og blandes.
 Du er hans Dronning, dig egner det bedst hans Sind at
 udforste,
 gaa blot foran! ieg skal folge!

Men Hende svarede Juno:
 Det ieg tager paa mig. Her nu, hvordan det kan udføres
 som vi har for! Giv kun Agt, ieg vil sige dig det med et
 Par Ord.

Ud i Skoven paa Jagt med den stakkels forelskede Dido
 laver Eneas sig til at gaa, saasnart Titan imorgen
 breder sit forste Skier og Jorden med Straaler omspreder.
 Over Ho'det paa dem ieg sender, opfyldt med Hagel,
 medens at Flesiene svinge, og omgive Skoven med Jagtgarn,

Skyer sorte som Mulin, og ryster Himlen med Torden.
 Folget skal fly til hver sin Kant, og dækkes af mørk Nat;
 men med Dido skal han trefse ind i selv samme Grotte.
 Her er ieg selv tilstede, og hvis din Hug mig er gunstig,
 hinder ieg dem til hinanden, og giver ham hende til Eie;
 Her skal Brylluppet staa. Cytherea nikkede Bisald
 til hendes Bon, og lo ad Dronningens lystige Paafund.

Midlertid reiser Aurora sig, og forlader Oceanos'
 Belger.

Ud af Portene strømmer ved Gryet den udvalgte Ungdom,
 velforsynt med Slynger og Garn og iernspidsed' Jagtspyd,
 samt Massyler til Hest med Kobler af stovende Hunde.
 Dronningen tover endnu i Gemaket, ved Dorrene vente
 Punernes første Mand; med Purpur ziret og Guldglands
 staer Klangfod, og tygger vild i det skummende Bidsel.
 Endelig kommer hun frem med stort og mylrende Felge,
 i en sidonisk Dragt med konstig udstukken Bræmme;
 Pilefogret er Guld, med Guld er Haaret opstukket,
 og med et Spænde af Guld er Purpurklædningen knyttet.
 Nu kommer ogsaa Frygerne til, og den glade Julius.
 Men fremfor alle de andre stien fremtræder Eneas,
 slutter til Dronningen sig, og forener sit Felge med hendes.
 Hobos lig, naar han gaaer fra Lyciens Kulde' og Xanthus'
 rivende Strom, og besøger igien sit modrene Delos,
 ordner Chorene selv, imens om Altrene steie
 Creter, Dryoper i Hob, og malede Agathyrser:
 Hen over Cynthus' Aas gaaer Guden, de flagrende Løffer

Holder det kramdsende Lov og Guldets glindsende Glethning;
 Pilene rasler om den fyldige Skulder. Net saadan
 traadte Eneas frem, saa lyser af Alashnet Unde.

Da man nu kom paa Biergene op med den Wei-lose
 Kratstov,

see da styrter den vilde Gied, opaget fra Leiet,
 ned over Klippens Skrint, mens Hjorten med hurtige Fedder
 iager ned paa en anden Kant over videre Hang, og
 iser fra Bierget paa Flugt i tætte stovede Flokke.
 Prinsen Ascanius glæder sig ret i Dalen dernede
 over sin syrige Hest, indhenter snart disse snart hine,
 onsker blot blandt de feige Dyr at et skummande Bildsvin
 dog maatte mode hans Arm, eller og den brandgule Love.
 Alt med lydeligt Brag begynder at oprøres Himlen;
 snart paafolger med Hagl og Regn en styrrende Byge.
 Tyrerne soge, som hver kan bedst, med Troianernes Ungdom
 samt Eneas' haabfulde Son, over Marker og Algre,
 frygtsomme nærmeste Ly; fra Biergene Balkene styrte.
 Dido en Hule naaer, til den samme kommer Eneas:
 Jorden gi'r varslende Tegn, og Juno som Egteskab raader;
 Himlen glimter af Lyn, og Ethren er Bidne til Pagten;
 Nymferne hyle fra Biergenes Top over Skove og Dale.
 Denne Dag var den første Grund til alt hendes Uheld,
 til hendes Dod. Hun røres ei af Unstand og Rygte,
 magter længere ei at delge sin Elstov og Brynde,
 Egteskab falder hun det, og med Navnet tilslører hun
 Broden.

Strax gi'r sig Rygtet paa Vei giennem Libyens mægtige
Byer,

Rygtet, en ondskabsfuld Dvind, saa rap er ingen paa Foden,
Travshed er hendes Liv, og Kræfter hun vinder ved Gangen;
først kun lidet, af Frygt; men snart hun sig skyder i Beiret,
træder med Foden paa Jord, mens Ho'det kneiser i Skyen.
Hende, den yngste Søster til Enceladus og til Coüs,
fodte, som Sagnet gaaer, med rappe Fodder og Vinger
Jorden, af Brede opbragt imod de styrende Guder.

Nædsomt og stort er Utysket: saa mange Fier, som der
dække

Kroppen, saa mange Hine hun har, forunderligt nok, og
saamange Tunger og Mundt, og saamange spidsede Øren.
Matten er Tiden hun flyver i Musl mellem Himmel og Jorden,
hvislende, ikke til Blun hun lukker et eneste Øie:
Dagen er Tiden hun sidder paa Vagt paa Borgenes Linde
eller paa Taarnenes Ring, og skrämmer de mægtige Byer;
opfanger Ondskab og Legn, saa vel som hvad sandt og
hvad godt er.

Hun sang Folk nu Ørene fulde med Sladder og Liadder,
lob og fortalte dem glad baade løst og fast, som det faldt sig:
Kommen Aeneas var, der ned fra Ilium stammed;
ham den skionne Fru Dido nok havde Lyft til at ægte;
nu tilbragte i Suus og Duus de den hele udstlagene Vinter,
glemmende reent deres Rigers Tarv for skammelig Brynde.
Sligt udspredet i Folkmunde det lede Utyske.
Forst hun tager sin Raas til Oplandskongen Tarbas,

bringer hans Galde ifog med sin Snak, og opflammmer hans
Brede.

Denne, ved Hammon født af den rovede Mo Garamantis,
havde i Landet reist for Zeus de hundrede Templer
med deres Altre og hellige Ild, som aldrig udstukkes,
Gudernes evige Bagtild: feed var Grunden af Offer-
Dyrenes Blod, og Dørrene smykte med brogede Krandse.
Han skal, hidsig i Sind, og opbragt af Harme ved Nygtet,
foran Alterets Fod og Gudens levende Billed
have til Jupiter rakt de fromme Hænder, og bedet:
Allmagts Zeus, hvem nu det maurusiske Folk ved dets Fester
offrer den bacchiske Vin fra Sædernes brogede Tepper,
taaler dette dit Blik? Naar du svinger Lynet, o Fader,
skælve vi da uden Grund? er Ilden i Skyen, der Sindet
ryster, kun tomme Blink, og blind Allarm kun din Torden?
Denne omflakkende Qvinde, der paa vor Grændse sit Lov til,
mod Betaling at opstaa sin Corp, der sit Stranden at ploie,
Landet selv med Herfferens Ret til Urv og til Eie,
hun har afslaaet min Haand, og kaaret Eneas til Herre.
Denne Paris med samt sit Halvmandssølge, med Hue
paa det Salveduftende Haar, og med Baand under Hagen,
siddet nu rolig og nyder sit Nov, mens i dine Templer
vi bringe Gaver og Bon, og trofyldig vente Du seer det.

Medens han bad i saadanne Ord med Haanden paa
Altret,
hørte ham Allmagnetens Gud, og vendte sit Blik imod Slottet,
mod de elskende to, der Omdomme glemte og Nygte.

Der paa tiltaler han saa Mercurius, gi'r ham det Budskab:
 Stynd dig, min Son, kald Zefyrerne frem, og dal paa din
 Vinge;

gaa til Dardanernes Drot, som nu driver om i Carthago,
 ikke har Tanke for den By, ham af Skiebnen bestemtes,
 Sig ham fra mig, og bring ham det Bud paa de hurtige
 Vinde:

Ei var det saadan en Helt, hans skionne Moder os loved',
 ei har hun derfor togange frest ham fra Grekernes Vaabeu;
 men at Italiens Land, paa Vælde svanger og Krigs,
 styre han skulde med Kraft, forplante sin Et, der fra Teucers
 ældgamle Blod udrandt, og underkastte sig Jorden.

Opflammer ikke en saadan Bedrift med dens Hæder hans
 Hierte,

Skytter han ikke om Daad for egen Ere, og Møie:
 Kan han som Fader da misunde Alcanius Roma?
 Hvad har han for? I hvad Haab hendriver han Tiden
 blandt Fiender?

Tænker han ei paa Ausoniens Et, og Laviniums Lande?
 Seile skal han! saa lyder mit Bud, og det du ham bringe!

Saa han talte. Cyllenus gik at udføre sin Faders
 mægtige Bud. Forst spørder om God han de gyldne Talarer;
 disse bære paa Vingerne ham, det gaa over Havet,
 eller høit over Jord, med Windenes hurtige Snarhed:
 derpaa ta'r han sin Stav; med denne han falder fra Orcus
 blege Skygger, og sender til mørke Tartarus andre,
 rever Sovnen, og gi'r den, og lufker Nict i Doden.

Trostig kloover han Vinden med den, og svemmer igennem
 Skyernes Mulin. Alt alt han i Flugten den mægtige Atlaas
 Skuer med bratte Væg, hvis Linde Himmelnen bærer,
 Atlaas, hvis Gran-klaedte Hoved af sorte Skyer ombolges,
 evig pidset af Vindene samt af styrrende Regnskyl.

Skuldrene dækker en Kappe af Sne, fra Oldingens Hage
 Bække nedstyrte, det rædsomme Skieg er en bølgende
 Ismark.

Her Cyllenius daledede først paa glidende Vinger:
 herfra med hele sin Vægt han sig ud over Bolgerne styrte.
 Det som Maagen om Fis - rige Skier og langs hen med
 Stranden

Svæver i Flugten lavt over Havets rolige Flade:
 saadan strog ogsaa han imellem Himlen og Jorden
 hen over Libbens sandede Strand, og klovede Vinden,
 da han fra Morsa'ren kom den rasse cylleniske Etling.

Som han paa vingede God gled hen over Hytternes Tage
 viner han strax vor Helt, i Færd med Borge at grunde,
 Byggeplads at anvise enhver; fra Sværdet ved Hosten
 funklar en Jaspis med Stierneglands, over Skuldrene luer
 stolt i den thyriske Purpurs Ild en Kappe, som Dido
 ham havde stienket, og selv med gyldne Worter indvirket.
 Strax gaaer han hen mod ham: Saa du nu til det høie
 Carthago

Grundsteen lægger for Qvindegunst, og opfører Huse?
 Patiums Scepter har du forglemt og de store Bedrifter?
 Gudernes Hersker selv fra Olympe's lysende Tinder

sender mig, han der paa Jord og i Himlen regierer med
 Vælde,
 selv han byder mig bringe det Bud giennem hurtige Vinde:
 Hvad har du for? i hvad Haab Hendriver du Tiden blandt
 Giender?

rører dig ei for saa store Bedrifter den Lov, der dig venter?
 Skytter du ikke om Daad for egen ære, og Moie;
 tænk paa den unge Ascanius dog, dit Haab og din Arving,
 hvem de Romeres Land er bestemt og Italiens Rige.
 Saadan lod af Cyllenus' Mund den opvækende Tale:
 midt under Talen han svandt for Heltens iordiske Die,
 hæved sig op for hans Blik, og forsvandt i den finere æther.

Rystet ved Synet Eneas stod, som reent uden Sandser,
 Haaret sig reiste af Skræf, og Stemmen qvaltes i Halsen.
 Flugt kun brænder han efter, Flugt fra de elskede Egne,
 Slagen med Skræf ved saadan Erindring og Gudernes
 Magtbud.

Hvordan bør han sig ad? med hvilke Ord skal han omgaa
 Dronningens elskende Herte, hvordan skal han indlede
 Tinget?

Heltens ustadige Sind bevæges frem og tilbage,
 vælger snart dette, snart hiint, og flyver fra eet til det andet.
 Dette Raad dog tykkes ham bedst i hans vakkende Stemning:
 Mnestheus kalder han til sig, Sergest og den tappre
 Cloanthus;

Glaaden skal rustes i Len, og Besætningen samles ved
 Stranden;

Vaabnene holdes bereedt, og endelig Grunden forties,
 hvi der omstivtes saa brat: Selv vil han da, naar den omme
 Dido ei aner og trver, at slige Vaand kunne løses,
 see at finde en passelig Tid til at nærme sig hende,
 samt en beleilig Stund at forklare hende det hele.
 Glade de alle hans Bud adlyde, og føre det rask ud.

Uraad mærker hun dog (hvad undgaaer den elskendes
 Skarpblit?)

og har strax faaet Nys om de Ting, der ere forhaanden,
 selv under Freden mistænksom. Det samme affyldige Rygte
 har den forelskte fortalt, at Glaaden rustes til Alfart.

Reent som fra Samling og Sands, fremdreven af
 Elstovens Lue,

farer hun Byen rundt, som Thyaden, naar Toget begynder,
 hidses paa Gudens treeaarige Fest ved Raabet af Bacchus,
 samt ved Tummel og Stoi fra det natlig oplyste Cythæron.
 Endelig træffer hun ham, og tager saadan til Orde:
 Har du da naret det Haab, trolose, at kunne fordelge
 saadan en Daad, og ubemærkt dig stiele af Landet?

Holder dig ei min Kierlighed meer, ei din givne Forsikring?
 holder dig ikke min Død, ei Dido's grulige Skiebne?
 Selv i Vinterens Dyb har du travlt med at takle din Glaade,
 midt i Stormenes Tid du længes at stikke i Sven,
 grusomme! Var det end ei til fremmede Lande du styred,
 stod end dit Troia, og styred du did, o burde du selv da
 lægge med Glaaden ud, mens Havet med Bolger sig taarner?
 Flyer du mig? O ved mine Taarer, ved Haanden du gav mig,

ved — o ieg har io ei sevnet mig selv, ieg elendige, andet —
 ved vor Elfov, vor unge Pagt ieg besværger dig, hør mig :
 Har ieg fortient det af dig, har ieg vist dig Omhed og Godhed,
 yntes, o yntes da over mig, mit synkende Huus, og,
 har du end Dre for Bon, opgiv din grumme Beslutning !
 Du er Skuld i at Libyens Folk og Numidernes Konger
 hadde mig, Tyrerne ere mig fiendste; ved din Skuld sunkes
 dode min Dyd og det Navn, der for mig hæved til Himlen.
 Fremmede Mand ! — Kun det er af Egtesællen tilbage —
 fremmede Mand ! hvem efterlader du mig i min Dødsstund ?
 Bier ieg paa, at min Broder Pygmalion bryder min By ned,
 eller Gætulernes Drot Tarbas ta'r mig til Fange ?
 Havde ieg dog før din Flugt blot født til Verden dit Barn, og
 leged i Borgens Hald en lille Eneas omkring mig,
 gav mig dit Billed igjen, og minded om forrige Tider,
 ikke vilde ieg da aldeles forladt mig føle.

Saa hun talte. Med Blifket i Sky, som skued han Synet
 endnu, trængte med Magt han Sorgen tilbage i Hiertet.
 Endelig siger han Kort : Hvad du end nævner for Godhed,
 aldriig nægte ieg vil, o Dronning, ieg nød den og meer til;
 aldriig heller fortryde ieg vil at mindes Elissa,
 al den Stund ieg mindes mig selv, og indaander Livsluft.
 Kort er mit Ord i Forhold til Eingen : Gi maa du tro, at
 ieg har tænkt, som en Tyr, i Len fra Landet at flygte;
 Heller ei holder mig Egteskabs-Pagt eller Egteskabs-Løfte.
 Tillod Skiebnen mig blot at færdes efter mit Tykke,
 selv; ester eget Skion, at raade mit Liv og dets Sorger :

forst skulde Kurzen da staar til Troia og til de elste
 Minder om mine; Priami Borg skulde reise sig atter;
 Pergama stige paa my ved min Haand over de faldne.
 Men til det store Italien nu mig byder at drage
 Gryniums megtige Gud, og Apollos lyciske Varsler.
 Der staarer min Hug til, der er mit Fædreneland.

Hvis

Carthago

fængsler dig, stont Foniserinde, og Libyens Byer:
 hvi misunder du da os Teucer Alsoniens Lande?
 Vi har dog ogsaa Lov blandt fremmede os at nedsette.
 Det min Fader Anchises' Aland, naar med duggende Taage
 Ratten bedækker vor Jord, som naar Stiererne funkende
 stige,
 minder i Dromme mig om, og forfører mig tit med sin
 Skygge.

Derom minder Ascanius mig, og den Uret ieg gior ham,
 mens for Hesperiens Land ieg ham sviger og lovede Rige.
 Nu selv Gudernes Folk, nedsendt af Himmelens Konge,
 jegges Hoved ieg sværger dig ved, har bragt mig det Budskab
 ziennem den hurtige Lust; ieg selv har seet ham i Lysglands
 nden Murenes Ring, og har hort med mit Dre hans
 Stemme

Hør da op at forbritte mig og dig ved din Klage;
 Kke af egen Drift ieg gaaer.

Medens han talede saa, hun betragter ham lenger med
 vrede
 cullende Pine, maaler ham saa fra Isse til God med

taust foragteligt Blif, og mæler saadan i Harme:
 Ei har Gudinde dig født, fra Dardanus ikke du stammer,
 trolse! nei, af det haarde Fjeld har Caucasus født dig,
 og opammet du blev ved hyrcaniske Tigeres Øver.
 Hvi vil ieg skuffe mig selv? hvad flere Bevis vil ieg have?
 Drog han et Suk ved min Graad? slog han blot Diet til
Jorden?
 Blev han til Zaarer rort? eller har han ynket mit Hierte?
 Hvad kan man tænke sig meer? Nei, sligt ei Gudernes
Dronning
 sligt Saturnius selv ei skuer med gunstige Nine.
 Hvor er der Trostab meer? Optasket paa Stranden, og
negen
 optog ieg ham, og skienked ham Deel i Riget, ieg Daare;
 Glaadens Skibe og Folk dem bierged og frelste ieg alle.
 O ieg maa blive vanvittig! Nu kommer Guden Apollo,
 nu et hycist Drakelsvar, nu nedsendt fra Zeus selv
 Gudernes Tøff, og bringer ham rædsomme Bud giennem
Luften!
 Jo det bryde Guder sig om, det bekymrer de hoie!
 Gaa, ieg holder dig ei, vil ei giendrive dit Digt meer;
 gaa, sog Italien op, sog over Bolgen dit Rige!
 Haabe, det vil ieg dog, hvis Fromhed gielder i Himlen,
 at mellem Klipper du høster din Straf, og ofte vil kalde
 Dido ved Navn. Skiont her ieg bliver, ieg folger dig dog paa
 Brandens Vinger: har Døden saa løst fra mit Legeme
Sielen,

folger jeg dig som Aland, hvor du gaaer. Din Straf skal
du lide,

Affskum, det vil ieg faa høre, det Sagn skal kildre mig hisset.
Midt under disse Ord afbryder hun Talen og flyer
syg under Tag; hun vender sig bort fra hans Mine og flygter,
medens han tover af Frygt, og forgives søger at tale.
Ligesom knust paa hvert Lem, den syge de Terner lede
ind i Marmorgemakket, og lægge hende paa Sengen.

Men skont den fromme Eneas med Trost ret onser at
lindre

Smerten i hendes Barm, og med Ord at avsende Sorgen,
alt under Suk, og rystet i Sind af den mægtige Elskov:
gaaer han dog Gudernes Bud at udføre, og søger til Glaaben.
Her tage Teucerne sat med Kraft, og stode de høie
Skibe fra Strand, den begede Kiol paa Bolgerne flyder.
Sparrer tage de grenne endnu, og Stammer af Skoven,
utilhugne, af Lyft til at fly.

Seer man dem mylre og stromme ud fra Byens Dvarterer,
ligne de Myrernes Hob, naar en Dynge af Hvede de plyndre,
tænkende fremad paa Vinterens Lid, og samle til Huse.
Over Mark gaaer den sorte Trop, giennem Græsset de slæbe
Byttet hen ad den snevre Sti, hvor endael fremvælte
svære Korn med anstrengt Kraft, endael holder Opsigt,
revser enhver der er lad, og Stien surrer af Færsel.

Af, hvad sollte du vel, Dido, ved dette at skue,
hvilke Suk steeg op fra din Barm, da fra Slottet du saa,
hvor

Stranden mylrede vidt omkring, og for dine Nine
under Jubel og Skrig, Havsladen sit Liv og Befolning?
Grusomme Amor! hvad Magt har du ei over Menneskets
Hierte!

Atter maa hun til Taarer ty, og atter til Bonner,
ydmyg boie sit Sind under Amors tvingende Svobe,
at hun ei skal utidig ds, for hun alt ei forsegte.
Anna, du seer paa den hele Strand hvor de færdes og
tumle;

rundtom strømme de til, og Seilet kun venter paa Binden;
ia paa Bagstaven alt har Sofolker heist deres Krandse.
Har ieg maattet saa dyb en Kummer befrygte, min Soster,
maa ieg bære den med: i min Ned blot een Ting du giore,
elskede Anna for mig; thi dig udmarked den utro
ene, til dig han betroede tit hvad han andre Fordulgte,
Maaden at tage ham paa, og Tiden, du kiendte allene!
Gaa da min Soster og sig med Ydmyghed til ham, den
stolte:

. Ikke har ieg i Aulis giort Ged paa at omstyrte Troia,
heller ei haver ieg sendt med Danaerne Skibe til Pergam,
eller hans Fader Anchises' Land eller Afse forstyrret.
Hvorfor lukker han for mine Ord sit Dre med Grumhed?
Hvortil den Il? Den sidste Gunst han više mig arme,
her at tove til Farten blir let, og Binden blir gunstig!
Ikke trygler ieg meer om den Kierlighed, som han forraadte;
fordrer ei, han skal Latium sky, og opgive sit Rige:
ikfun en ringe Tid han mig unde at dulme mit Vanvid,

til ieg af Skiebnen har lært med Taalmud at bære min
Smerte.

Det er den sidste Gunst, hvorom ieg dig beder: o hør mig!
Hvis du opfylder min Bon, ieg i Døden dig dobbelt gien-
gelder.

Saadan hun bad, og udged i sin Angest saadanne Klager.
Søsteren bringer dem tro til ham; men ikke ham rorer
Bon eller Taare, og kold han neppe hende vil høre,
Skiebnen og Gudernes Bud tillukker hans venlige Øren.
Net som den vældige Egg med knudrede Stamme, naar
Norden-

vindene skytte fra Alperne ud, og i verlende Kamp den
sege at ride fra Nede: med Hvin og Hylen de vidtom
sprede Lovet paa Jord af den heftig rystede Stamme;
Klippefast stauder den selv; og saa hoit som i Etherens
Luftstrom

Tuppen, saa dybt den slynger sin Rod ned i Tartarus' Morke.
Net som denne, nu hid nu did, bevæges og rystes
Helten ved gentagne Bon, og soler Belymring i Hiertet;
dog ei rokkes hans Hug, og Taarerne flyde forgieves.

Skremmet af Skiebnens Slag, og kied af længer at skue
Himlens hvælvede Telt, den uselige ønsker sig Døden.
For at end meer hun skal folge sit Forsæt og Livet forlade,
seer hun, i det hun har Offeret bragt paa det duftende Alster,
rædsomt det er blot at nævne, de viede Bædsker at sortne,
og den offrede Vin til væmmeligt Blod at forvandles.
Dette Syn hun fortaug, fortalte det selv ei til Søstren.

Desforuden der var i Borgen et Tempel af Marmor
for den afdøde Mand, som hun holdt i besynderlig Ære,
prydet med sneehvide Hængler af Uld samt festlige Kraandse:
Her hun syntes hans Rost og kaldende Stemme at høre,
naar at den dunkle Nat i Mørke indhyllede Jorden;
ofte fra Templets Lind hun hørte den eensomme Ugle
udstode varsrende Skrig, og klynkende udtrække Tonen.
Mangen et Ord fra den forrige Tid af sandsigende Præster
kommer hun nu med Gysen ihu. Den grumme Æneas
ængster hendes forvildede Sind i Drømme, og altid
synes hun ene forladt, altid ugeleidet at gaa ad
Wei uden Ende, i øde Land, for sit Tyrus at soge.
Pentheus lig der i Vanvid seer Eumenidernes Chore,
skuer fordoblet Himmelens Sol og Theben fordoblet;
lig Agamemnoniden Drest, naar paa Scenen han raser,
naar for sin Moder han flyer, hvem med Fakler og æddrede

Slanger

væbnet han seer, og i Dorren de hevnende Furier sidde.

Nu da ved Sorgens knugende Magt hun har Samlingen
misset,

og har besluttet at dø, bestemt baade Tiden og Maaden:
gaaer hun, og taler i følgende Ord til den sorgende Søster,
skulende hvad hun har for, med Panden opklaret og Sky-fri:
Nu har ieg fundet (lykønsk mig Søster!) en Wei, der enten
giver mig ham igjen, eller ogsaa løser mig fra ham.
Nær ved Oceanis Strom, og nær ved den dalende Solvogn,
yderst i Æthiopernes Land, er Stedet hvor Atlas

dreier paa Skulden Himmelens Telt med de blinkende
Stierner :

dersfra mig anvist er en massylisk Sandssigerinde,
Tempelvogter tilforn i Hesperidernes Have,
der ved de hellige Grene holdt Vagt, og Dragerne fored'
med Sovn-dyssende Balmu-Frs og flydende Honning.
Hun gi'r sig ud for, med Vers at kunne løse for Hiertet,
naar hun kun vil, og vælte dets Oval og Belymring paa
andre;

stille Flodernes Lob, og vende Stiernernes Bane;
mane Alander ved Midienat: du Jorden vil høre
brole under din Fod, og see Bogen fra Fieldet nedstige.
Guderne svær ieg dig ved, ved dig selv, min elskede Søster,
og ved dit hellige Liv: uvillig til Trolddom ieg griber.
Neis blot lonsig et Baal i den indre Gaard op mod Skyen;
oven paa Baulet dernest du lægge de Klæder og Vaaben,
som han har ladet tilbag, den falske, samt Brudeleiet,
at, hvor ieg faldt. At giere til intet hun raader og hyder
alt hvad der minder mig om den skindige Mand der for-
lod mig.

Saa hun talte og taug. Flux dækkes Panden med Bleghed;
ei dog kan Anna tro, at bag nye Offere Søstren
skuler sin Dod, og ei hun fatter saadan et Vanvid,
eller frygter for meer end for ved Sychæuses Bradded.
Derfor hun gior som besalt.

Da nu Baulet var reist i den indre Gaard op mod Himlen
af den fedeste Fyrr og af Klovet Steeneg, gaaer Dido

selv med Hænglernes Pryd og Liglev: Stedet at smykte; oven paa legger hun saa hans Klæder, og Kaarden han glemte, samt hans Billed i Vox, hun gior det ei uden Hensigt. Rundtom Altere staar, og med udslagne Haar udtordner Troldqvinden treegange Gudernes Navn, med Erebus Chaos, et uendeligt Tal, samt den treefoldformed Diana.

Stenkst hun havde med Vand, som hun foregav, fra Alvernium; tager saa Urterne frem, der faldt for Been i Maanstin, svulmende tykt med Melk, og i Melken dræbende Givte, samt den Kirtel, man rev fra Hoppens hystene Lænder af det kastede Fol.

Dido ved Alteret staaer med Offermelet i Haand, og har paa den ene Fod, med oplost Kiol hun anraaber Guderne, Dod-indviet, og Stiernerne, hendes Beslutnings Vidner, desuden, ifald for ulykkelig Elskov der gives Guder, til dem især hun lester de bedende Hænder.

Nat det var over Jord, de mædige Lemmer forfrisked quægende Sovn, i Ro laa Skove og svulmende Bande: medens Stiernen er midt i sit Löb paa Himmelens Bue, medens Landet er tyft, og Ørget med brogede Fugle, de der bo ved den klare Sø, og de der i Krattets Tiorne har Nedre, er stedet til Ro i den natlige Stilhed: glemte de Bekymring og Sorg med Hierternes Trængsel. Saa ei Dido: i Sielens Angst hun ei kiender til Hvile, aldrig Rist eller Ro hun har i Barm eller Die; Sorgerne tage kun til, og den atter vaagnende Elskov raser igien med Lidenskabens foruyede Flamme.

Saadan tager hun paa, saa koger det inde i Varmen:
 Ha, hvad gior ieg da nu? Skal ieg udleet ty til de første
 Beilere? tryggle mig ydmygt selv paa Nomadernes Fyrster,
 hvilke ieg tiere alt med Haau har vraket som Mage?

Skal ieg vel fly til ham paa den iliske Glaade, og lyde
 Teucrernes Haan? Dog ei fordi ieg saa herlig en Glæde
 har af min Hielp tilforn, og Belgierninger staa dem i
 Minde?

Sæt, at ieg vilde, hvo tillod mig det? mon han den forstudte
 tog ombord paa sit Skib? Alk, uhyksalige Dido!
 har du endnu ei lert de Teucrers Falshed at fiende?
 Hvad er at giøre? Skal ene paa Flugt ieg de iublende folge,
 eller med hele min tyriske Magt dem forfolge i Vaaben?
 — Og hvad ieg neppe, med Nod har frest fra sidoniske
 Bande,

dem vil ieg byde paa my hidse Seil, og Sæn at ploie?
 Hellere do, som forsyldt, og ende min Smerte med Sværdet!
 Dig, min Søster, dig var det, der rort af den elskendes
 Zaarer,
 styrted mig først i min Nod, og gav mig til pris for min
 Fiende.

Hvi blev det ei mig forundt, uden ham og min Brede at
 fiende,
 at tilbringe mit Liv uden Sorg, lig den eensomme Due?
 O, havde Eden ieg holdt, og det Lofte ieg gjorde Sychæus!
 Saadan udbrød hun af dybe Varm i Ord og i Klage.
 Fuldt bestemt til at gaa, og alting ordnet og rede,

Iaa paa Skibet i høie Stavn Æneas og slumred.

See, da visste igien sig en Guddom, den samme at see til,
for ham i Dromme, og syntes igien at paaminde ham saadan,
lig Mercur udi alt, i Stemme og Ansigtets Farve,
i de Guld-gule Haar og ungdommelig blomstrende Lemmer:
Gude-Son! kan i saadant Falb du ligge og dogne?
Øiner du ei de Farer, der staa dig nær og omkring dig?
Hører du rasende ei Zefyrerne blæse dig Medbor?
Hun paa Svig og paa gruelig Daad fun ponser i Sindet;
fast bestemt til at do, hun drives af Lidenskabs Flamme.
Flyer du da ikke herfra med Ild, imens du kan ile?
Snart vil du Bolgerne see med Skibe at mylre, og grumme
Fakler at lyse, af Ild og Brand Soksten at lue;
hvis ved Auroras Gry du endnu ligger ved Landet.
Skynd dig da, nol ikke meer! thi Kvinden er altid ustadiig.
Saadan han talte i Hast, og forsvandt med Ordet i Natten.
Skrækket af Sovne op ved den brat forsvindende Skygge,
springer Æneas fra Leiet slur, og skynder paa Folket:
Hurtig paa Benene, Gutter! og hen paa Bænkene med ier!
Loser Seilene snart! En Gud fra den hvælvede Æther
hyder mig atter igien, at kappe de snoede Toug, og
hurtig at ile paa Flugt. Vi folge dig hellige Guddom!
Hvo du end er, og dit Bud vi atter lyde med Jubel.
O, vær os nær med din Kunst og din Hjelp, og send os

paa Himlen

heldige Stierner! Saa talt, han af Skeden den lynende

Klinge

river, og kapper med dragne Staal det holdende Landtoug.
 Samme Hidsighed griber enhver: de heise og stage,
 ile fra Stranden; og skuist med bevægede Skibe er Havet,
 Skummet de vende med Kraft, og flyve hen over Fladen.

Alt udspredde sit første Lys over Jorden Aurora,
 stigende op paa ny fra Safranleiet hos Tithon.
 Da nu Dronningen saa fra Taget at Dagningen gryed,
 saa, at Flaaden drog bort med Vinden lige i Seilet,
 samt at Stranden var tom, og i Havnen ikke en Gut meer:
 Slog hun den yndige Barm gientaget med knyttede Haand, og
 rev af Ho'det det gyldne Haar. Ved Jupiter, skreg hun,
 skal han da gaa, den fremmede Mand, og lee ad min Afmagt?
 Griber der ingen til Baaben? forfolger dem ingen af Byen?
 Stoder ei nogen sit Skib fra Strand? Gaaer, iser og bringer
 hurtig Fakler og Blus! hids Seil! og rap ier med Naren!
 — Af, hvad siger, hvor er ieg? hvad Vanvid griber min
 Siel nu?

Ulyksalige Dido! saa nu din Brode dig ryster?
 Da var det Tid, da Sceptret du gav.— O herlige Trostab!
 han, saa fortælle de io, har baaret sit Fædelands Guder,
 baaret paa krummede Ryg sin Alder-svækkede Fader!
 Af, at ieg ikke kan naa ham, og slide ham sonder, og sprede
 ham over Havet, ham og hans Folk, ia slagte med Sværdet
 Sonnen, og sætte hans Lemmer frem som Mad for hans
 Fader!

Men om nu Krigslykken ei var bleven mig gunstig? Nu
 vel da!

den der vil dø, skulde frygte? I Brand ieg tændte det hele,
syldte Loftet og Venke med Ild, og qualte med Sonnen
Fadren med hele hans AEt, og styrted mig selv saa i Luen.
— Sol, med dit flammende Blik du skuer vor Idræt paa

Jorden;

du som kiender min Sorg, Juno, og veed den at tolke;
Hecate du, der fremmanes ved Hyl paa Korsvei om Natten;
hevnende Furier, I Clissas Guder i Deden,
hører min Klage, tilvender de onde den Straf de fortiene!
Hører tillige min Bon! Skal, skal i Havn han indløbe,
den nederdrægtige Mand, og er det nødvendigt, han lander;
er det saadan bestemt ved Jupiters Bud, kan ei ændres:
gid han da, hjemsegt med Krig af et dristigt og krigerisk

Folk, maa,

iaget flygtig fra Land, og revet af Juluses Arme,
anraabe Himmel og Jord om Hielp, see ynklig falde
sine, og naar han beqvemmer sig til ubillige Fredskaar,
aldrig regiere i Fred, eller myde en ønskelig Livsdag,
men forend Alderens Kald hensynke uiordet i Stovet!
Det er min Bon, mit sidste Ord i min rallende Doddstund.
I, mine Tyrer, forfolger med Had giennem kommende

Slægter

hele hans Stamme og AEt! Ved min Afse det Lofte i bringe!
Intet Forlig med hans Folk, og ingen Pagt eller Forbund!
Gid der opstaar af mit Blod i Tidernes Fylde en Hævner,
der med Ild og med Sværd den Dardani Afæt forfolge,
nu, og til hver en Tid, naar Kraft de sele til Kampen!

Strand sig hæve mod Strand, og Bolge mod Bolge sig
reise,

Sværd sig løfte mod Sværd, og til sildigste Slægter de
kæmpe!

Saa hun taler. Men Tanken flyver fra Gienstand til
anden,

nedens hun seger i Haft det forhadte Livslys at slukke.

Derpaa til Barce hun vender sig fort; Sychaeuses Amme;
thi hendes egen i gamle Hjem bedækker alt Muldet.

Hald mig min Søster, min Anna hid, du elskede Amme!
sig, at hun iles med rindende Vand at bestærke sit Legem,
og at hun bringer mig Øvæget med, og det Offer hun
veed nok.

Hende du med hellige Bind om Tindingen folge!

Thi til den stygiske Zeus ieg et Offer ønsker at bringe,
ordnet alt og bereedt, og dermed ende min Kummer;
samit paa det flammende Baal Dardanerens Hoved at
brænde.

Saa hun taler. Hin tripper afsted med Alderens Gimshed.

Skielvende over den rædsomme Daad, hun staaer i
Begreeb med,

Blikket russende blodigt og vildt, de zittrende Kinder
sprængte med Pletter, og bleg ved Tanken om Doden der
nærmer,

shyrter Dido i Slotsgaarden ud, og stiger forvildet
op paa det hoie Baal, og river voldsomt af Skeden
Troerens Klinge, der ei til saadant Brug var anskaffet.

Her, da hun skued Dardanerens Dragt, og gienkiendte Leiet,
 sank hun en Stund hen i Graad og stille Tanker om Fortid
 Enelte paa Leiet ned, og talte saa, for hun endte:
 Gode Vidner imens at Guder og Skiebne tilloed det,
 modtager nu mit Liv, og loeser mig fra mine Sorger!
 Jeg har levet, fuldbragt det Leb, mig Skiebnen bestemte
 ogsaa min Skygge skal gaa med Hoihed ned under Jorden.
 By har ieg reist, som er herlig og stor med kneisende Mure
 Hævnet har ieg min Mand, og straffet min nedrige Broder
 Lykkelig, alt for lykkelig, at! hvis aldrig Troianer
 hid til min Strand vare kommet, og dardanidiske Skibe
 Saadan hun talte, og skulste i Leppet den glodende Pande
 Do uden Hevn? gientog hun; ia saadan at do er mit Onsket
 Lad da fra Havets Dyb den grumme Dardaner forlyste
 Diet med denne Ild, og tage med sig mit Dodsblus!
 Saadanne lod hendes Ord, og midt under dem hendes Folge
 kommer og seer hende synke ned over Sværdet, og det med
 Hænderne skumme af Blod. Mod Slottet af hundrede

Stemmer

stiger et Strig, giennem ryfede By iler Rygtet bevinget
 Husene lyder af Klager og Suk og Kvindernes Hulken;
 og af den mægtige Sorg gienlyder Etherens Hvælving
 som om hele Carthago faldt for fiendtlige Vaaben,
 eller det gamle Tyrus; som om de rafende Flammer
 giennem Gudernes Templer slog, og Mennesskers Bolig.

Livlos hører Sossteren det, og farer forsædet,
 flængende Ansigtet til og Barmen med Haand og med Negle

udt giennem Stimmelen ind, og falder ved Navn paa
den døde.

Har det det du vilde? mig vilde du skuffe, min Søster?
ertil Baal med Ildens Blus og de smykkede Alstre?
Hvad beklager ieg først? at du lod mig tilbage alleene?
At i din Død du foraged din Søster? tog hende ei med dig?
Havde du budt mig gaa med: eet Sværd havde dræbt os
tillige.

Har ieg da selv dit Baal med egne Hænder opbygget,
Fædrene-Guder anraabt, for i Doden dig grusom at svigte?
Mig har du dræbt og dig, dit Folk og sidoniske Fædre,
Søster, med hele din By. Bring mig Vand til at afvaske
Saaret;

it om og blot det mindste Pust af Liv det omsværer,
eg det kan lysse bort. Saa talte hun, stægg op paa Baal,
og i sit Skied den end svagt aandende Søster, og trykte
hende med Suk til sin Barm, og torred det levrede Blod af.
Hun vil Hinenes tunge Laag oplefte, men synker
itter tilbage død, og Blodet vælder af Saaret:
Ereengange hæved hun sig, og støttede sig paa Armen,
reegange sank hun tilbage igien; med forvildede Øine
øgte hun Himmelens Lys, og sukkede saa da hun fandt det.

Da blev Himmelronningen rørt ved den Oval uden Ende,
amt den langsomme Død, og sendte sin Iris til Jorden
for at løse den kæmpende Aaland fra de fængslende Lemmer.
Ehi da hun hverken paa Skiebnens Vink eller Alarenes døde,
nen forend Tiden, den Stakkel, tilskyndt af pludseligt Vanvid,

havde Proserpina ei endnu den gyldene Haarlok
klippet af Isen, og domt hende til den stygiske Orcus.
Let omfløret af Dug sank Iris paa Vinger af Safran,
væved i Solens Skin de tusind og tusinde Farver,
daled, og stod ved den doendes Hoved. "Paa Junos Bud ie
tager det Offer til Dis, og løser dig fra dit Legem."
Saa hun taler, affær med Heire en Løk: og paa een Gar
Legemets Barne forsvandt, og bort foer Livet i Luften.